

PROLOG

ACUM, CÂND MĂ GÂNDESC LA PETRECEREA DE ZIUA Oliviei Richmond, îmi dau seama că așteptările mele inițiale erau atât de nevinovate, încât păreau vrednice de milă. Clasa a unsprezecea începuse de două săptămâni, ne mai despărțea doar o săptămână de balul de toamnă, iar cea mai apăsătoare problemă a mea era dacă un băiat drăguț avea sau nu să mă invite la dans.

Violet sugerase un joc; părea extrem de simplu. Nu existau reguli, nu aveam cărți de joc și nici nu trebuia să ne împărțim în echipe.

Nu menționase că, la jocul ei, ea câștiga mereu.

Sau că participarea putea să te coste viața.

CAPITOLUL 1

— **A**Ă, HEI! NU AI MENȚIONAT CĂ HENRY O SĂ FIE ACASĂ weekendul ăsta, a spus Candace, întrerupând monologul Oliviei despre rochia perfectă pentru balul de toamnă.

Căutarea începuse încă de astă-vară. Olivia putea deja să și-o imagineze, și la fel și noi, până în cele mai mici detalii, după ce auziserăm descrierea în amănunt de două ori, în timpul vizitei la mall de după școală. Rochia perfectă avea culoarea glazurii de vanilie, nu atât de galbenă cât să fie de vară, nu așa de pretențioasă ca o rochie de bal și nu atât de albă încât să pară de mireasă. Mergea și un bej deschis, culoarea cojii de ou sau orice nuanță palidă de alb care să pună în evidență bronzul strălucitor al Oliviei. Vâslise în fiecare dimineață în tabăra de vară din Canada, ca să-l obțină. Nici măcar turele mele zilnice de jogging sub soarele arzător al Floridei nu mă răsplătiseră cu un bronz la fel de închis ca al Oliviei.

Ne aflam în stația de autobuz și mergeam spre casa familiei Richmond, aflată la câteva străzi distanță. Aveam în plan să dormim la Olivia în noaptea aia, ca să-i sărbătorim ziua de naștere. Curelele genții cu lucrurile pentru noapte, pe care o cărasem cu mine la școală și apoi la mall, mi se adânceau în umăr. Era prima săptămână din septembrie și, deși le cunoșteam dintotdeauna pe Olivia, Mischa și Candace, începusem să ies cu

ele abia de la începutul semestrului. În niciun caz n-aș fi primit o invitație de la vreuna dintre ele într-a noua sau a zecea. Transformarea prin care trecusem pe durata verii era răspunzătoare pentru aderarea mea la grup și popularitatea care a urmat – eram sigură de asta. În timp ce mă obișnuiam să fiu privită de băieți care nu se uitaseră niciodată la mine, încercam să-mi cunosc mai bine noile prietene.

Olivia era ultima din grupul nostru care împlinea șaisprezece ani, dar în acel septembrie nu aveam niciuna mașină. Mischa împărțea una cu sora ei mai mare, care părea s-o aibă mereu în custodie. Părinții divorțați ai lui Candace îi interziceau să conducă până nu-și îndrepta notele și își primea situația școlară la sfârșitul semestrului – asta era unul dintre puținele lucruri asupra căruia căzuseră de acord. Nu era nicidecum ideal să mergem acasă cu autobuzul, dar era mai bine decât să chemăm un părinte ca să ne ia pe toate cinci cu o mașină 4x4 din fața unui magazin Nordstrom. Eram binedispuse în după-amiaza aia, după latte-urile pline de zahăr de la mall, cerceii și cărțile cumpărate din banii părinților noștri, doar ca să avem ce să cărăm acasă la Olivia. Era ciudat și ni se părea o risipă să ieșim din mall cu mâna goală. Eu îmi cumpărasem o pereche de cercei candelabru – păreau potriviți pentru balul de toamnă, *dacă* un băiat avea să mă invite la bal în următoarea săptămână.

Olivia s-a uitat de-a lungul străzii către casa ei, unde Candace zărise camioneta albastră a lui Henry. Olivia s-a strâmbat și și-a pus o mână în șold, de parcă nu era de acord cu prezența fratelui ei în casa cu trei niveluri.

— Of, nu știam că *el* o să fie aici, a răspuns Olivia.

— Cine e Henry?

Violet Simmons era nouă în oraș. Doar o fată mutată în Willow în timpul verii putea să fie atât de ignorantă.

— *Fratele* meu, a informat-o dezgustată Olivia.

— Fratele ei *foarte sexy*, a adăugat Candace.

Candace avea un bust generos și o gură mare. Numele ei de familie era Cotton¹, așa că era un motiv mai mult decât suficient ca toată lumea să izbucnească în râs ori de câte ori un profesor suplinitor citea catalogul și o striga *Cotton Candy*². Nu era la fel de drăguță ca Olivia, dar, dacă îți mijeai ochii și stăteai la distanță, puteai s-o crezi fotomodel. În calitate de nou-venită în gașca de oameni populari a Oliviei, mă amuzasem non-stop în primele două săptămâni de cugetările și observațiile lui Candace, rostite cu o voce răgușită. Candace suspecta că domnul Tyrrell, profesorul de biologie, săruta probabil bine. Fusesse exmatriculată timp de trei zile la sfârșitul clasei a zecea – când încă eram vechea McKenna –, pentru că antrenorul Highland o prinsese cu Isaac Johnston sub tribune în timpul orei de sport. Candace spunea tot ce-i trecea prin cap și, chiar dacă era amuzantă, îmi era puțin frică de ea. Cel mai probabil, Candace nu se gândea la nimic altceva în afară de băieți, în fiecare clipă a fiecărei zile.

— Ești atât de scârboasă, Candace! a spus Olivia, dându-și ochii peste cap.

Dar Candace nu era singura care îl considera sexy pe Henry. Eu aveam o pasiune pentru Henry Richmond încă din clasa a doua, când mai era o tradiție în micul nostru oraș să-ți inviți toți colegii de clasă la ziua ta.

Henry era cu doi ani mai mare decât Olivia și abia începuse primul an de colegiu la Northwestern. Studia sociologia, cu intenția să intre apoi la Drept. Știam toate astea pentru că memorasem practic fiecare fotografie și menționare a lui din albumul liceului. Cel mai probabil, Henry nici măcar nu mă

¹ „Bumbac” (n. tr.).

² „Vată de zahăr” (n. tr.).

observase anul trecut, când ne mai intersectam pe holurile școlii, atunci când el era în clasa a douăsprezecea, acceptat deja la Northwestern cu o bursă generoasă, iar eu o elevă de-a zecea care nu ieșea cu nimic din comun. Și chiar dacă mă observase, atunci nu m-ar fi asociat niciodată cu școlărița bucălată din clasa a doua care stătea la masa părinților lui și-i cânta la mulți ani Oliviei pe întuneric, la aniversarea de opt ani.

— Eu cred că e drăguț! A venit acasă pentru ziua ta, a spus Mischa.

Mischa era fix opusul lui Candace din punct de vedere fizic. Era minionă și sprintenă, gimnasta vedetă a școlii, cu părul ei perfect – castaniu, drept, des și strălucitor – care îi ajungea până-n talie. Avea limba ascuțită și-și alegea cu atenție cuvintele. Totuși, în cele două săptămâni de împrietenire rapidă, îmi dăduse impresia că întotdeauna era un haos la ea în cap.

— Nu a venit pentru ziua mea de naștere, a corectat-o Olivia. Probabil că e acasă din cauza piciorului lui stupid.

Henry fusese în echipa de tenis a școlii și adusese Liceului Willow singurul titlu de campion pe stat în mai bine de douăzeci de ani. În ultimul an de liceu, jucase mare parte din sezon cu o fractură de stres pe metatarsianul cinci. Abia după ce câștigase campionatul în Madison mersese la doctor și începuse să șchiopăteze bandajat prin liceu. La absolvire, mersese pe scenă în cărje, iar directorul Nylander îl bătuse pe spate cu mândrie. Știam asta pentru că mă dusesem la absolvire, chiar și ca o tipă amărâtă dintr-a zecea – făceam parte din echipa cu steaguri care însoțea fanfara. Îmi ținusem ridicat uriașul steag alb în timpul deschiderii festivităților în soarele arzător de iunie, privindu-l pe Henry Richmond. Eram puțin copleșită de înălțimea lui, de părul roșcat și de ochii verzi și sclipitori.

Aș minți dacă aș spune că nu eram foarte entuziasmată de prezența lui Henry în casa familiei Richmond, în seara în

care avea loc petrecerea în pijamale a Oliviei. Ne apropiam de casă – urma să ne instalăm în subsolul Oliviei –, iar inima mea o luase la goană la gândul că îl puteam zări pe Henry. Că puteam să arunc un ochi în dormitorul lui.

În timp ce traversam peluza din fața casei, cu pungile de la mall și cu ghiozdanele, ușa casei s-a deschis și Henry și-a făcut apariția pe veranda familiei Richmond.

— Ia te uită cine a ajuns în sfârșit acasă! E sărbătorita! a strigat Henry către noi, cu cheile de la camionetă legănându-se pe degetul lui arătător.

— De ce te-ai întors, tocilarule? l-a întrebat Olivia, lovindu-l cu ghiozdanul pe care și-l dăduse jos de pe umeri.

El s-a apărut cu pricepere, obișnuit cu bătăile lor în joacă.

— N-aș fi ratat pentru nimic în lume mica ta petrecere cu prințese, a necăjit-o Henry, cu ochii la noi.

Simțeam cum mă aprind la față, în timp ce el ne analiza – cele mai frumoase fete de șaisprezece ani pe care le avea de oferit Liceul Willow. Desigur, le cunoștea pe Candace și Mischa; erau de atâția ani prietene cu Olivia. Probabil că în momentul ăla își dădea seama că lipsea o față cunoscută din turma de prietene hlizite ale Oliviei: Emily Morris, roșcata cu buze mari, care se mutase în vara aia în Chicago.

— Da, sigur, s-a strâmbat Olivia. Deci unde e cadoul meu?

— *Prezența mea* este cadoul tău, a glumit Henry. Și, oricum, *mâine* e ziua ta. Deci chiar dacă ți-aș fi *adus* ceva foarte cool din campus, tot ar trebui să aștepți până mâine-dimineață.

Mă gândeam la cerceii din argint în formă de fundă împachetați din ghiozdan, pe care îi luasem cu mine, cadou pentru Olivia. Îmi cheltuisem o mare parte din banii de la bunici și rude, primiți de ziua mea, ca să-i cumpăr.

— Răule! a replicat Olivia. Henry, le cunoști deja pe Mischa și Candace. Ele sunt Violet și McKenna, a spus ea apoi, dând din cap spre fiecare, pe măsură ce ne prezenta.

— McKenna, a spus Henry, repetându-mi numele și uitându-se la mine din cap până-n picioare cu ochii ăia verzi, *verzi*.

După ceremonia de absolvire a lui Henry și vacanța de primăvară, mersesem în Florida la tatăl meu și la soția lui, Rhonda, care era asistentă. Ea mă ajutase să dau jos cele aproape nouă kilograme care mă ținuseră captivă în raioanele cu haine pentru grăsuțe în școala generală și în primii doi ani de liceu. Întoarsă acasă în Wisconsin, mama îmi studiasse noua înfățișare și acceptase să-mi cumpere într-un final lentile de contact. Scăpasem în sfârșit de ochelari, pe care îi purtasem din clasa a treia, când fusesem diagnosticată cu miopie. Conform spuselor Oliviei, eram practic de nerecunoscut. Poate că trebuia să mă supăr, dar știam că era convinsă că arătam grozav, așa că fusesem flatată.

— Îmi amintesc de tine. Locuiești pe Martha Road, nu-i așa?

Atenția subită din partea lui era suficientă pentru a mă face să mă bâlbâi. Dacă atunci când mă invitase Olivia prima dată să petrec noaptea la ea acasă aș fi știut că Henry avea să fie acolo, mi s-ar fi făcut frică și aș fi inventat o scuză, că trebuia să plec din oraș cu mama.

— Da, am reușit eu să răspund.

Probabil că n-ar fi trebuit să mă surprindă că știa pe ce stradă locuiam; până să împlinesc opt ani, *toată lumea* știa. Toți obișnuiau să treacă cu mașina pe lângă casa mea. Dar presupun că eram surprinsă că încă își mai amintea, chiar și după atâția ani.

— Mișto, a spus Henry și a dat din cap fără să zâmbească.

S-a lăsat o clipă de tăcere stânjenitoare. Mă temeam că toată lumea, în afară de Violet, se gândea la același lucru. Se putea să fie motivul pentru care Henry își aducea aminte de mine din copilărie, ceva despre care nimeni din oraș nu vorbea des și ceva la care preferam să nu mă gândesc prea mult. Din fericire, nimeni nu a zis nimic.

Tu ești McKenna Brady, fata aia...

— Am bilete la Packers¹ pentru mâine, a anunțat Henry, rupând liniștea. Eu și tata mergem la meci după programarea mea la radiografie.

— *Știam eu!* ne-a spus Olivia. Vedeți? Își face radiografii. Nici măcar nu-i pasă de petrecerea mea.

— Nu e vina mea că sezonul de fotbal începe fix de ziua surioarei mele, a tachinat-o Henry. Acum, dacă mă scuzați, mama m-a trimis să rezolv niște treburi în oraș.

Era vineri, aproape șase seara, iar cerul de început de septembrie era de-o nuanță palidă de albastru. Încă era supărător de cald, genul de vreme secetoasă care mă împiedica să mă concentrez la ore – creierul meu era convins că eram în continuare în vacanță. Era suficient de cald încât Olivia să ne sugereze să ne aducem costumele de baie la petrecerea ei, în caz că aveam chef să sărim în piscină înainte de cină. Mă întrebam dacă se mai gândea la asta. Purtasem noul costum de baie de câteva ori în Florida, dar nu în preajma oamenilor din Willow pe care îi cunoșteam. Gândul de a-l purta pentru prima dată în fața lui Henry mă entuziasma și-mi făcea inima să bată periculos de repede. Încă nu mă obișnuisem cu noua mea siluetă și abia îmi venea să cred atunci când mă uitam în oglindă. Aveam mereu sentimentul că, în orice moment, kilogramele ar

¹ Green Bay Packers este o echipă de fotbal american din Green Bay, Wisconsin (n. tr.).

putea reapărea. Familia Richmond era bogată – sau cel puțin avea o situație financiară suficient de bună. Eram destul de sigură că mama Oliviei nu decupa cupoane din ziarul de duminică pentru detergent lichid de vase și semipreparate congelate cu puține calorii, așa ca mama mea. Presupuneam că o mașină drăguță, cu o fundă de cadou, avea s-o aștepte pe Olivia în următoarea dimineață. Mă abțineam să nu fiu geloasă. Împlinisem șaisprezece ani în iulie și știussem, chiar cu câteva luni înainte de ziua mea, că părinții mei n-aveau să-mi cumpere o mașină.

În timp ce motorul camionetei lui Henry accelera în spatele nostru, Candace a murmurat:

— Când este ziua *mea*, poate să fie fratele tău cadoul meu?

O oră mai târziu, în vreme ce stăteam toate în piscină și discuția revenise iar la bal, mă uitam la norii negri de furtună care veneau dinspre sud. Zăboveam în capătul piscinei, bătând apa, cu o mână pe un șezlong roz plutitor, și mă uitam cu coada ochiului la ușa glisantă din sticlă care dădea înspre livingul familiei Richmond. Eram prietene de prea puțin timp ca s-o întreb pe Olivia despre fratele ei. În plus, nu mă simțeam deloc încrezătoare în noua mea piele ca să mă gândesc c-aș avea o șansă cu el. Din câte știam, Henry se împăcase cu Michelle Kimball, iubita lui din liceu dintr-a zecea și a unsprezecea. Auzisem că se despărțiseră la începutul verii, știind că aveau să meargă la facultăți diferite. Michelle era prietenă bună cu Amanda, sora mai mare a Mischei, așa că mă gândeam că era mai bine să-mi ascund interesul pentru Henry.

— Clar mergem la Bobby's după bal, a spus Mischa, atrăgându-mi atenția din nou la fetele din piscină și făcându-mă să nu mă mai gândesc la posibilitatea ca ușa să se deschidă și Henry să iasă pe terasă.

— Amanda și Brian ne duc cu mașina pe mine și pe Matt. O să aibă și Pete mașină?

Violet s-a înviorat la auzul numelui lui Pete. Mă îndoiam să-i fi spus cineva de la școală că Olivia și Pete erau împreună. Se plăceau din clasa a patra. Dacă exista vreun tip de care nu te puteai atinge în Willow, atunci el era acela. Violet trebuie să-și fi dat seama până în seara aia că prietenia cu Olivia era practic un bilet de loterie câștigător la tombola popularității. Ar fi fost o prostie să-și arate interesul pentru Pete sau să conteste statutul Oliviei. Orașul nostru era atât de mic, încât nu voiau prea multe fete să iasă cu tine dacă le aveai ca rivale pe Olivia, Candace sau Mischa.

Mischa era extrem de norocoasă, căci Amanda era în clasa a douăsprezecea și ieșea cu căpitanul echipei de fotbal. Chiar dacă Amanda folosea mereu mașina, Mischa nu fusese niciodată nevoită să meargă pe jos sau cu autobuzul la școală, pentru că Amanda o ducea peste tot. Popularitatea Amandei îi deschisese calea Mischei, ca să-i calce pe urme. Amanda fusese șefa majoretelor dintr-a unsprezecea, iar anul ăsta era șefa echipei dintr-a douăsprezecea, la fel de sprintenă și athletică precum sora ei mai mică.

— ăsta e planul, a spus Olivia pe un ton leneș, în timp ce își privea părul lung, blond platinat, care se răsfirea în apă.

Pete era în clasa a unsprezecea, la fel ca noi. Abia împlinise șaisprezece ani și își luase permisul de conducere. Părinții îi cumpăraseră un Infiniti negru și intra în parcare școlii în fiecare dimineață ca un rege. Bobby's era singurul restaurant deschis non-stop din oraș, locul în care liceenii cool se adunau după școală și meciuri de fotbal. Chiar și McDonald's și KFC se închideau la zece seara în Willow. Înainte de clasa a unsprezecea, n-avusesem niciodată tupeul să intru în Bobby's,

cu excepția unei singure dăți, când fusesem cu mama la micul dejun într-o dimineață de weekend.

— Deci, care-i planul? Ar trebui să mergem împreună cu mașina? Tatăl meu vitreg o s-o ia razna dacă îi spun că o să merg singură cu Isaac, a zis Candace.

Stătea întinsă pe spate, cu brațele atârinate pe suprafața apei, pe celălalt șezlong plutitor, unul transparent, într-o nuanță de acvamarin. Candace, în ciuda obsesiei ei pentru băieți, avea oarecum un prieten. Isaac, tipul în parte responsabil pentru exmatricularea ei dintr-a zecea, era pe atunci în ultimul an de liceu. Juca pe post de apărător în echipa de fotbal, un tip masiv, cu un răs puternic.

Mi-ar fi plăcut mult de el dacă nu m-ar fi numit „cățea” și „vacă” cu cinci luni înainte. De când începuse semestrul, nu îndrăznise. Țsta era avantajul de-a fi drăguță, îmi dădeam eu seama: nu trebuia să-mi fie frică în permanență de insultele copilăroase. Isaac nu era foarte isteț, fapt care părea s-o deranjeze pe Candace, chiar dacă nici ea nu era chiar în liga premianților.

— Ei bine, trebuie să vedem ce-o să facă tocilarele astea două, a spus Olivia, dând din cap spre mine, apoi spre Violet.

Eu și Violet ne-am uitat una la alta, chiar dacă ne uram în clipa aia. Niciuna dintre noi nu avea iubit sau șanse reale să fie invitată la bal. Deoarece înfățișarea mea atrăgătoare era încă atât de nouă, băieții care mă cunoșteau de la grădiniță nu știau deocamdată ce să facă. Pentru ei, eram în continuare McKenna Brady, fata deșteaptă, plăcută de părinți și profesori, cu ochelari și aparat dentar din clasa a treia. N-aveam de unde să știu dacă vreunul dintre ei avea să fie suficient de curajos ca să admită că mă schimbasem și să mă invite, chiar dacă eram conștientă că erau toți cu ochii pe mine pe holurile școlii. Aș fi putut să mă ocup singură de asta și să-l invit pe Dan Marshall, un tip dintr-a zecea, oarecum prietenos, care

avea dulapul lângă al meu, sau pe Paul Freeman, care îmi dăduse anul trecut notițele lui de la algebră atunci când fusem bolnavă o săptămână la sfârșitul anului. Dar asta însemna să-mi recunosc înfrângerea.

Violet era o sursă de intrigă prin tot liceul. Chiar dacă nu era neobișnuit ca oamenii să se mute din oraș, așa ca Emily, și să dispară pentru totdeauna din Willow – în ciuda promisiunilor sincere de-a scrie scrisori și de-a trimite e-mailuri –, se întâmpla rar să apară cineva nou. Willow nu mai era de cel puțin zece ani genul de oraș care să atragă rezidenți noi. Era suficient de departe de Green Bay, iar naveta era de aproape o oră pentru părinții care aveau slujbe acolo. O vreme îndelungată în anii '80 și '90, existase un turism destul de intens, destinat iubitorilor de natură care voiau chiar și mai multe frunze multicolore și aer curat decât puteau oferi Wisconsin Dells la sud de noi sau districtul Door la est. Dar nu exista niciun motiv real ca să se *mute* în Willow cineva. Nu era prin apropiere nicio corporație importantă care să ofere locuri de muncă bine plătite. Nu existau laboratoare de cercetare științifică pentru a atrage familiile unor oameni importanți de știință. Plaja din jurul lacului Winnebago era plină de pietre și înconjurată de păduri, nicidecum ca plajele cu nisip alb din Tampa, aproape de casa tatălui meu. Totuși, presupun că puteai să consideri Willow un loc decent dacă erai pasionat de bărci și se întâmpla să locuiești în Wisconsin.

Prin urmare, faptul că Violet era nou-venită în oraș era suficient s-o facă imediat o vedetă la Liceul Willow. Asta, și faptul că era superbă. Avea o față în formă de inimă, cu niște ochi albaștri limpezi, foarte depărtați, care păreau straniu de strălucitori din cauza părul șaten-închis care-i încadra fața.

Avea pielea albă ca porțelanul, într-un oraș în care aproape toate fetele se străduiau din răspuțeri să-și arate în septembrie

bronzul obținut peste vară, încercând mereu să fenteze codul vestimentar al liceului cu pantaloni scurți și maiouri, ca să-și expună cât mai multă piele bronzată. Chiar și după două săptămâni de la începerea școlii, niciuna dintre noi nu o cunoștea foarte bine. Era tăcută și se abținea de la bârfe, cel mai probabil pentru că încă nu cunoștea pe nimeni suficient de bine încât să contribuie la discuție. Își învârtea părul pe degete și își mușca buzele, și părea genul de tipă visătoare, care se lăsa purtată de propriile gânduri la prânz, până când cineva o striga și-o reducea cu picioarele pe pământ. Era puțin feminină și romantică, până la medalionul mic și vechi, dar șic, pe care-l purta la gât.

Și era nouă în oraș, deci băieții se abțineau s-o abordeze, exact așa cum se rușinau și față de mine.

— Ar trebui să-l inviți pe Jason, mi-a spus Mischa când a ieșit la suprafață după o tură de piscină. I-a spus lui Matt că ești sexy. Clar ar accepta.

Balul de toamnă, și orice detaliu legat de el, era înfricoșător pentru mine. Nu dansasem niciodată în public, cu excepția nunții verișoarei mele. În cazul ăsta, nu eram nici măcar sigură ce avea să se întâmple dacă nu mă invita nimeni la dans. Urma să am de-a face cu mânia Oliviei? Să fiu dată afară din grupul de fete populare? N-aveam de unde să știu. Îmi era din ce în ce mai frică să nu rămân fără partener. Aveam deja în dulap o rochie de culoarea lavandei, fără bretele, puțin peste genunchi, care atârna tristă în dulap. N-aveam s-o port la dans, dar pe atunci nu știam asta.

— Dacă i se pare că sunt sexy, de ce nu mă invită el? Nu vreau să-l invit eu, nu-mi place ideea.

— Of, *haide*, McKenna! Nu suntem în Evul Mediu. Poți să inviți un băiat, m-a certat Candace. Nici măcar nu trebuie să-l inviți direct. Trebuie doar să te învârți pe lângă dulapul lui, să-l

întrebi dacă merge la bal și dacă a invitat deja pe cineva. O să se prindă. Băieții trebuie doar îndreptați în direcția potrivită.

— Asta nu e foarte romantic.

De ce nu putea să fie viața mea exact ca a Oliviei și a lui Candace, cu băieți care să mă abordeze? Ele nu se confruntau niciodată cu frica de-a fi respinse și poate chiar insultate.

— Ce ziceți de Trey Emory pentru Violet? a sugerat Mischa. Olivia a chițâit.

Am simțit un fior pe șira spinării și cum mi se face stomacul ghem. Trey Emory era un tip dintr-a douăsprezecea care putea la fel de bine să fie de pe altă planetă. Nu făcea parte din nicio echipă de sport și nu mergea la meciurile de fotbal și era, în majoritatea timpului, singur. Ieșea ocazional cu tipii care se dădeau pe skateboard și care chiuleau de la ore ca să fumeze lângă intrarea de serviciu a cantinei școlii. Emană pericol și mister; avea un *tatuaj* adevărat. Profesorii îl disprețuiau. Cu toate că făcuse ore suplimentare aproape toată viața, câștigase un concurs de construire a unui pod, faza pe stat, și mergea la cursuri avansate de fizică.

Și se întâmpla să locuiască în casa de lângă mine.

Nu exista niciun motiv pentru ca vreuna dintre noile mele prietene să știe unde locuia familia Emory, sau că, uneori, eu și Trey ne salutăm de la fereastră, atunci când se întâmpla să tragem seara jaluzelele în același timp. Odată, pe la sfârșitul clasei a zecea, când încă eram vechea McKenna cea nepopulară, ieșisem în același timp cu el din casă într-o dimineață în care ploua cu găleata. Nici măcar nu mă întrebam de-a dreptul dacă vreau să mă ducă cu mașina. Doar își fluturase cheile și apoi așteptase pe stradă, cu motorul pornit, până mi-am făcut curaj să țâșnesc prin ploaia torențială și să mă așez pe scaunul din dreapta al Toyotei lui Corolla nasale și bușite. Reușisem

să rostesc un „mulțumesc” stângaci după ce-a ieșit de pe alee, apoi am mers tot drumul până la școală în tăcere.

— Oh, Doamne, *clar!* s-a arătat de acord Candace. E un ciudat, dar un ciudat *sexy*.

— Cine e Trey Emory? a întrebat Violet cu inocență.

— *Știi* cine e, a necăjit-o Olivia. Este tipul ăla dintr-a douăsprezecea super sexy, brunet, care poartă în fiecare zi geaca aia verde stil armată.

— Tipul *ăla*? Îmi dă fiori, s-a plâns Violet, aplecându-se pe spate în apă ca să-și ude părul din nou.

Eu și Trey eram oarecum prieteni, într-un mod foarte ciudat și abstract, dar n-am îndrăznit să-i iau apărarea. Aveam o bănuială că relația noastră n-ar fi fost prea apreciată.

— Așa, și? Încă mă întreb ce se află sub geaca aia de armată, a continuat Candace.

Chiar era irecuperabilă.

Violet și-a ridicat deasupra apei un picior alb și subțire și a format un val mic, în formă de cerc, care venea înspre noi.

— Orice are sub geacă, nu vreau să vină cu mine la bal.

Mă deranja puțin faptul că Mischa îl considera pe Trey un partener potrivit pentru Violet și nu pentru mine, dar eram ușurată că Violet respinsese ideea. Era probabil din cauză că îl cunoșteam de atât de mult timp, încât mă simțeam puțin posesivă în privința lui, deși nu-mi dăduse niciodată vreun motiv să cred că era interesat de mine.

Câteva ore mai târziu, după ce Henry adusese acasă mai multe cutii de pizza și părinții Oliviei serviseră tortul de înghețată, în timp ce cântam cu toții „la mulți ani”, toate cinci fetele eram adunate în subsolul familiei Richmond, în pijamale.

— Ce plictiseală! a declarat Candace, în timp ce se uita printre opțiunile de pe Netflix.

Abia dacă era unsprezece, într-o seară de vineri, și noi deja terminaserăm toate bârfele noi, discuțiile despre bal și melodiile pe care puteam folosi mișcările învățate din videoclipuri. În ultimele două seri de vineri, la aceeași oră, ieșeam de la cinema, chicotind dezgustate după ce ne uitaserăm la filme horror.

— Ce ziceți de *Blood Harvest*? a sugerat Mischa.

Mischa era cea căreia îi plăceau în mod special filmele de groază... Îi plăcea să fie speriată de moarte.

— Pune-l! a poruncit Olivia de sub pătura în care se cuibărise.

Un picior foarte bronzat îi ieșea de sub pătura de lână în dungii. Seara călduroasă de vară se transformase într-una răcoasă de toamnă, iar domnul Richmond coborâse cu noi după pizza ca să aprindă focul în șemineu. M-am așezat pe podea lângă canapea, cât mai departe posibil de șemineu, paranoică în privința flăcărilor, ca de obicei.

— Îmi place mult Ryan Marten, a comentat Candace, după primele cadre.

Ryan Marten, un tip care frânge inimi și interpretează un vampir, ajunge cu gașca lui loială într-o comunitate de fermieri, în timp ce oamenii din oraș se pregătesc pentru carnaval.

Candace a luat punga de covrigei de la Mischa și a băgat mai mulți în gură.

— Nu pot să-mi imaginez vreun tip la fel de sexy ca Ryan Marten venind vreodată în orașul ăsta trist.

— Hei, Pete e la fel de sexy ca Ryan Marten! a obiectat Olivia.

Candace și-a dat ochii peste cap dramatic.

— Da, mă rog. Sigur că e!

Le-am zâmbit. Nu îndrăzneam să comentez. După mine, Pete Nicholson *era* la fel de sexy ca Ryan Marten, și la fel de intangibil ca faimosul star. Pete arăta ca un atlet olimpic sau

ceva de genul ăsta. Era atât de înalt, trăsăturile lui erau atât de perfecte, încât părea cu totul nelalocul lui în orașul nostru. În Willow, tipii aveau în general constituția unor fundași în echipa de fotbal și se pregăteau să preia de la tații lor fermele aflate în impas. Prietenul Mischei, Matt, era drăguț, dar era la fel de micuț și de solid ca ea. Purta invers șepcile de baseball și avea niște gesturi de vedetă de muzică rap, chiar dacă era în echipa de wrestling, nu într-o gașcă de derbedei. Iubitul cu intermitențe al lui Candace, Isaac, avea un maxilar pătrășos și probabil că ar fi fost considerat atrăgător în orice liceu din America, dar era ușor să-ți imaginezi cum peste zece ani avea să fie doar un fermier nefericit, cu pielea arsă de soare. Erau mulți tipi în orașul nostru care arătau așa cum urma să fie și Isaac într-o bună zi, cu fețele ridate prematur din cauza zilelor lungi în tractor, sub soarele arzător, cu noroi pe sub unghii chiar și la cinele de duminică în restaurante elegante.

Violet se uita în jos, la mâinile pe care și le ținea în poală. Rareori adusesse vorba despre băieți sau contribuise la conversațiile noastre atunci când băieții erau subiectul principal. M-am întrebat dacă nu cumva credea că Pete era singurul tip demn de luat în calcul în Willow.

— Erau mai mulți tipi drăguți în vechiul tău oraș? am întrebat-o eu brusc, dându-mi seama că nu-mi aminteam de unde ne spusese că era.

— Sigur, a răspuns Violet. Vreau să zic, nu *atât* de mulți. Dar ultima mea școală avea trei mii de elevi. E normal ca din o mie cinci sute de băieți să fie mai mult de unul, doi drăguți.

Trei mii de elevi. Liceul nostru abia avea trei *sute*. Erau mai puțin de optzeci de copii în fiecare an; cei mai mulți erau în clasa a douăsprezecea și cei mai puțini într-a zecea.

— O mie cinci sute de băieți, a repetat Candace visătoare. Nici măcar nu-mi pot imagina atâția băieți la un loc.

— Ne mai spui o dată de unde ești? a întrebat-o Olivia pe Violet.

— Lake Forest, a răspuns Violet. E la periferia orașului Chicago.

Fusesem în Chicago o singură dată. Mama făcuse facultatea acolo, cu mult înainte să-l cunoască pe tata, pe vremea când erau amândoi profesori la Universitatea din Wisconsin-Sheboygan. Era studentă la master și predă *Introducere în Lumea Științelor Naturale*, ca o condiție pentru a-și obține diploma în biologie, pe vremea când încă voia să devină medic veterinar. El era un profesor renumit de psihiatrie, cu zece ani mai mare decât ea, care prinsese deja gustul pentru fetele mai tinere decât el. Biata mama nu știa pe atunci că preferințele lui n-aveau să se schimbe. M-am simțit brusc vinovată pentru că-mi lăsam mama singură acasă într-o seară de vineri. Înainte să devin populară, obișnuiam să ne uităm la toate seriile noastre preferate de comedie, până ne durea fața de la atâta râs. Probabil că se bucura că avea puțin timp și pentru ea, dar eu tot eram agitată. Îmi plângeam oarecum de milă, pentru că eram singura fată din subsol care purta povara singurătății mamei sale.

— Dumnezeu! a murmurat Olivia. Abia aștept să plec din locul ăsta și să trăiesc într-un oraș adevărat!

Ne-am pierdut rapid interesul pentru film. Nimănui nu-i păsa cu adevărat de situația critică în care se aflau oamenii din orașul invadat de vampiri, căci tot ce voiam era ca Ryan Marten să apară mai des în prim-plan. Începuse să mi se facă puțin somn, dar știam foarte bine ce pășea prima fată care adormea la petrecerile în pijamale. M-am ridicat, m-am întins și m-am scuzat ca să merg la toaleta de la parter.

— Și eu, a anunțat Candace și m-a urmat pe treptele care duceau spre bucătărie.

— Una dintre voi poate să folosească baia mea de la etaj! a strigat Olivia în urma noastră.

Am ajuns amândouă în capul scărilor și dintr-odată am început să mă simt ciudat – ca un hoț – în casa familiei Richmond. Puteam să aud televizorul de la etaj. Doamna Richmond strânsese deja tortul de înghețată, iar în bucătărie era liniște, cu excepția bâzâitului scos de frigiderul din oțel inoxidabil.

— Camera Oliviei e pe dreapta cum urci, mi-a spus Candace în vreme ce intra în baia de lângă bucătărie și aprindea lumina.

Îmi aminteam casa familiei Richmond de pe vremea când eram mică și mă jucam pe acolo. În timp ce mergeam pe hol către partea din față a casei, unde erau scările care urcau la etaj, m-am oprit să arunc o privire pe fereastră la aleea din față a casei, unde o mașină roșie Toyota era parcată chiar lângă camioneta lui Henry. Avea o fundă mare și roz pe ea. Mi-am întors imediat privirea; mă simțeam vinovată că văzusem cadoul Oliviei înaintea ei.

În timp ce urcam scările, am auzit cum se deschide o ușă și muzica începe să răsună în hol. Dintr-odată, Henry era în capul scărilor, zâmbindu-mi. Ne-am intersectat la jumătatea scărilor. Ținea în mâna stângă un pahar de plastic și era probabil în drum spre bucătărie, ca să-l umple iar.

— Salut! a spus el.

— Bună! am răspuns.

Atunci mi-am dat seama, brusc panicată, că purtam niște pantaloni foarte, *foarte* scurți și un maiou pe care nu intenționasem să-l port în fața vreunui băiat atunci când îngrămădisem de dimineață lucrurile în geantă, când mă pregăteam pentru petrecerea în pijamale.

— N-ar trebui să te agiți așa de mult cu balul de toamnă, a zis el.

— Ce vrei să spui?

M-am îmbujorat toată, sperând ca Henry să nu fi auzit din greșeală discuția noastră din piscină.

— E doar un bal prostesc, a spus el, privindu-mă fix în ochi. Doar o adunătură de idioți care bat din palme pe muzică proastă. Nu e sfârșitul lumii dacă nu mergi.

— Ei bine, asta e o ușurare, pentru că nu cred că o să merg.

Abia după ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama cât de adevărate erau ele.

— Vreau să zic, *ai putea* să mergi, s-a răzgândit Henry, analizându-mi fața. Adică, *s-ar putea* să mă întorc în oraș weekendul viitor pentru următoarea mea programare la radiologie. Ar fi destul de distractiv să mă întorc iar în sala de sport a liceului. Și ar fi destul de distractiv și s-o spionez pe soră-mea și să-i stric marea seară romantică. Asta *dacă* singurul lucru care te împiedică să mergi e că nu ai cu cine.

Inima îmi bătea îngrozitor de repede. Aveam senzația că mă luase cu transpirații.

— Tu... mă inviți la bal?

I-am zâmbit confuză, disperată să nu fac o presupunere jalnică și greșită. Dacă o făcusem și Henry îi spunea Oliviei că trăsesem concluzia prostească și optimistă că el îmi dădea întâlnire, atunci aveam să *mor* de rușine.

— Presupun că da, a răspuns Henry. Vreau să spun, dacă am voie. Având în vedere că eu nu mai sunt elev la Willow, tu ar trebui să mă inviți *pe mine*.

— Ăăă, OK.

Îmi era greu să cred că se întâmpla cu adevărat. Că Henry Richmond mă invita *pe mine* la bal.

— Totuși, sunt șanse ca Olivia să se cam supere. Știi tu, că ai de gând să fii acolo ca să-i strici marea seară.

Henry mi-a aruncat zâmbetul lui cuceritor.

— Haide, McKenna, fii serioasă! O să-i treacă. O să fie distractiv. O cunosc destul de bine pe sora mea și cred că ar prefera să mergi cu mine la dans decât deloc. Deci, ce spui?

— Da, OK. Ar fi super. Zâmbeam atât de tare, încât mă dureau obrajii, dar nu mă puteam abține. Poți să iei numărul meu de telefon de la Olivia ca să stabilim.

Am străbătut în pași de dans dormitorul întunecat al Oliviei, atentă să nu calc pe hainele sau pantofii aruncați pe jos. Era probabil cel mai frumos moment din întreaga mea viață de adolescentă – să fiu invitată la balul de toamnă de un *student*, mult, mult mai drăguț decât oricare alt tip de la Liceul Willow. Am zâmbit în oglinda de deasupra chiuvetei din baia Oliviei. Începuse să mi se cojească nasul și aveam părul ondulat pentru că-l lăsasem să se usuce singur după dușul dinaintea cinei. Trebuia neapărat să-i mulțumesc Rhondei pentru a mia oară că îmi făcuse atâtea salate și mă târâse cu ea la cursurile de Pilates.

În timp ce mă spălam pe mâini, mă întrebam dacă Trey Emory avea să meargă la dans. Era un gând atât de ridicol, încât mi-am dat ochii peste cap. Trey n-ar purta un costum din poliester și nici n-ar îndrăzni să-și facă apariția în sala de sport sau să danseze și să bată din palme sub serpentinele roșii și negre. Balurile nu erau interesante pentru un tip ca el, de-asta era atât de absurd că Mischa insistase ca Violet să ia în calcul să vină cu el. Dar m-am întrebat ce părere ar avea Trey dacă ar afla că merg cu Henry Richmond. Era posibil să nu-i pese deloc.

În subsol, filmul era pe sfârșite și Candace stingea lămpile aflate de-o parte și de alta a canapelei ca să creeze o atmosferă și mai înfricoșătoare pentru poveștile cu fantome.

— Tu prima, Mischa, a insistat Olivia. Mischa spune cele mai bune povești cu fantome, a informat-o pe Violet.

Ochii Mischei au început să strălucească de entuziasm.

— OK... Ce spuneiți de Heather cea Însângerată?

— Oh, frate! s-a plâns Candace. Mereu o spui pe aia. Am auzit-o de-un milion de ori.

— Da, dar Violet n-a auzit-o niciodată, a replicat Olivia.

Aveam o vagă idee despre ce poveste vorbeau, dar nu-mi aminteam dacă o auzisem vreodată pe toată. Copiii cu frați sau surori mai mari auzeau mereu poveștile cu fantome înainte de oricine altcineva. Asta, și informațiile importante despre întâlniri. Eu n-aveam frați sau surori mai mari, și singura mea verișoară mai mare, Krista, se mutase din Willow cu mătușa Joanne și unchiul Marty când eu eram într-a șaptea.

— Bine, bine, a cedat Candace. Dar spune versiunea scurtă. Dacă spui toată povestea, o să stăm aici toată noaptea.

Eu n-aveam chef să aud povești cu fantome; eram încă atât de entuziasmată de discuția cu Henry, încât abia puteam să stau nemișcată. Îmi trecuse deja prin cap gândul că în ciuda a ce spusese Henry, Olivia chiar avea să se enerveze dacă el apărea cu mine la bal. Exista șansa ca și Mischa să se supere dacă sora ei mai mare credea că încerc s-o scot și mai mult din peisaj pe fosta prietenă a lui Henry. Un drum până la baie îmi complicase infinit seara – începeam să-mi dau seama de asta după primul val de entuziasm.

Mischa începuse să spună povestea în șoaptă, pe un ton răutăcios.

— E o porțiune din Autostrada 32 care străbate Cimitirul Sfântul Augustin. E cu mult după aeroport și familia mea obișnuia să treacă pe acolo în fiecare vară, în drum spre casa noastră de vacanță de lângă Lacul Superior...

— Ce s-a întâmplat cu casa aia de vară? Ar trebui să mergem acolo în vacanța de Crăciun, a întrerupt-o Candace.

— Unchiul meu Roger locuiește acolo acum. Nu mă mai întrerupe! a certat-o Mischa. Așa. Înainte de cimitir este un mic bar numit Sven's. E doar un bar sportiv mic și amărât, știți genul, cu reclame fluorescente la bere în ferestre. Deci, șeful mamei mele merge acolo într-o seară după muncă, iarna trecută, ca să vadă meciul echipei Packers. Bea vreo două beri, e conștient că n-ar trebui să conducă, dar zice că-i în regulă pentru că nu se simte beat. În plus, toată lumea din bar spune că se apropie viscolul. E decembrie, afară deja s-a întunecat și străzile sunt pustii din cauza prognozei meteo, plus că de jur împrejur sunt numai ferme.

Ascultam toate cu atenție, aplecându-ne spre ea ca s-o putem auzi mai bine. Televizorul era încă pornit, dar era dat pe mut.

— Deci continuă să conducă. Ninge. La început, sunt doar câțiva fulgi mici pe care-i vede în faruri, dar apoi încep să prindă proporții. E atât de ocupat să se uite la zăpadă, încât aproape că nu vede o fată care merge pe marginea drumului. De la spate, arată tânără, știți voi, de vârsta noastră. Își ține pantofii într-o mână. El se întreabă dacă are vedenii. Începe să ningă din ce în ce mai tare și fata asta nu are palton, așa că el se gândește că poate are necazuri și trebuie doar să ajungă acasă. Deschide geamul și o întreabă dacă vrea s-o ducă undeva. Fata se urcă pe bancheta din spate și îi împinge toate pliantele în cealaltă parte. Mama mea este agent imobiliar, a explicat Mischa pentru Violet, fără să-și dea seama că nici eu nu mai auzisem povestea asta și că-mi era utilă explicația. Așa că șeful ei avea bancheta din spate plină de pliante. El chiar vrea să știe de ce hoinărește fata asta pe așa un viscol, așa că se uită la ea în oglinda retrovizoare. A spus că era drăguță și că nu tremura deloc, chiar dacă purta doar un pulover. Avea fulgi de zăpadă pe gene și nici măcar nu părea să observe.

Pe buzele Mischei începea să se ivească un zâmbet ușor; îmi dădeam seama că-i plăcea să ne vadă atât de încordate, cum îi sorbeam fiecare cuvânt. Folosea când verbe la prezent, când la trecut, în graba ei de a povesti totul, și povestea părea ca și cum ar fi avut loc acum câteva zile.

— A întrebat-o unde s-o lase și ea i-a spus o stradă și i-a dat câteva indicații. A parcat în fața casei respective, apoi s-a uitat iar în oglinda retrovizoare și aproape a făcut infarct. De data asta, toată fața fetei era plină de sânge. Îi curgea sânge din nas, din ochi, îi ieșea sânge și din gură...

— Bleah! a țipat Olivia, deși o mai auzise pe Mischa spunând povestea asta.

Mischa a continuat.

— A tras de volan, a ieșit de pe carosabil și a aterizat într-un șanț. Și când s-a întors să vadă dacă fata era în regulă, dispăruse. A ieșit din mașină să vadă dacă nu cumva sărise de pe bancheta din spate. Dar nu era nicăieri. De parcă nu existase niciodată. Mischa a făcut o pauză pentru un efect dramatic și ochii îi străluceau. Apoi a spus: Doar că toate pliantele de pe bancheta din spate erau îmbibate cu sânge.

— Uau! a făcut Violet serioasă, crezând fiecare cuvânt.

— Și-a scos mașina din șanț, a condus înapoi în oraș prin viscol și s-a dus direct la secția de poliție.

— Asta e cea mai bună parte, ne-a informat Candace.

— A intrat împleticit în secția de poliție. Inima îi bătea cu putere și transpirația îi curgea șiroaie pe frunte. Era îngrozit că avea să se uite în oglinda retrovizoare și s-o vadă acolo, sângerând iar peste tot. S-a *năpustit* la polițistul de serviciu și i-a zis ceva de genul: „S-a întâmplat cel mai nebunesc lucru. Am văzut o fată mergând pe marginea drumului. Am întrebat-o dacă are nevoie să o duc undeva cu mașina.” Polițistul s-a uitat

la el și i-a spus ceva de genul: „Și când te-ai uitat în oglindă, nu mai era acolo.”

Am simțit cum mi se face pielea de găină. Era o poveste prostească, dar Mischa reușea s-o facă înfricoșătoare.

— Și șeful mamei mele a zis ceva de genul: „Da! Cum de-ai știut?” Și cât de ciudată e faza asta? Și polițistul a zis: „Oamenii vin aici în fiecare iarnă și spun exact același lucru.” Se pare că o fată chiar a fost lovită de o mașină în timp ce mergea acasă de la Sven's, *acum patruzeci de ani*, în timpul unui viscol. Cel care a lovit-o a lăsat-o să moară acolo pe stradă, în zăpadă. Deci, asta e legenda lui Heather cea Însângerată. Fantoma feței le apare doar oamenilor care pleacă de la Sven's, care trec pe lângă cimitir în drum spre casă atunci când ninge. Doar bărbații au văzut-o.

— Bravo! a lăudat-o Olivia pe Mischa. Ce zici de povestea cu cei șase cai albi?

— Dumnezeule, nu! a protestat Candace. Povestea aia e atââââât de lungă!

Violet stătea dreaptă pe podea și cu mâinile în poală. Calmă, cu o sprânceană ridicată, a întrebat:

— Ce ziceți de *Ușoară ca o pană, țeapănă ca o scândură*? L-ați jucat vreodată?

Olivia și-a dat ochii peste cap.

— Dumnezeule, n-am mai jucat din generală.

— Nu-mi place! Candace a scuturat din cap. Nu-mi place ideea de-a deranja spiritele. E prea înfricoșător.

— Nu sunt spirite, am intervenit eu. E hipnoză de grup. Tata a scris niște lucrări despre asta. De-asta funcționează mai bine în cazul copiilor mai mici decât a oamenilor mari. Incantația hipnotizează pe toată lumea care participă.

Cineva trebuia să inventeze o poveste complicată despre cum urma să moară un alt participant, în timp ce persoana

respectivă stătea întinsă pe podea. Toți ceilalți îngenuncheau în jurul ei, cu degetele sub corpul ei. La sfârșitul poveștii, care era de obicei fie incredibil de macabră, fie suficient de prostească încât să stârnească râsete, toată lumea, cu excepția fetei care stătea întinsă, rostea incantația „ușoară ca o pană, țepăună ca o scândură”, în vreme ce fata era ridicată spre tavan doar cu ajutorul vârfulor degetelor. Nu putusem niciodată să-mi dau seama exact cum funcționa, căci în copilărie, când jucasem de câteva ori și hipnoza avusese succes, corpul fusese ridicat fără efort deasupra capetelor tuturor. Inevitabil, starea de hipnoză era întreruptă de unul dintre jucători, care distrugea efectul pentru toată lumea, și corpul nefericitei care fusese ridicată în aer se prăbușea pe podea.

— Nu cred deloc asta, mi-a spus Candace, făcându-mă să mă simt cam idioată pentru că deschisese gura. Ceva ciudat se întâmplă în timpul jocului. Este înfricoșător ca naiba atunci când funcționează.

Violet a zâmbit și a dat din umeri.

— Era doar o sugestie.

— Să jucăm! a insistat Mischa, luând o pernă de pe canapea. Eu vreau să fiu prima care spune povestea.

Olivia a primit un mesaj pe telefon.

— Este Pete, a anunțat ea. Este miezul nopții. A vrut să fie primul care îmi urează la mulți ani. Nu-i așa că-i drăguț?

Am căzut toate de acord că era foarte drăguț, iar Mischa a ales-o pe Olivia să fie prima victimă în jocul nostru. Aveam un sentiment de neliniște, deși știam că ce-mi spusese tata era adevărat. Nu era nimic ocult sau mistic în jocul ăsta. Dar mie nu mi se părea în regulă să inventezi povești în care lumea moare. Avusesem deja parte în viață de un deces și nu-mi plăcea că ispiteam moartea, chiar dacă era doar de dragul unui joc.

Olivia s-a întins pe spate, cu capul pe perna de pe genunchii Mischei. Am îngenuncheat la dreapta Oliviei, cu fața la Violet, care stătea pe partea ei stângă. Candace s-a așezat la picioarele ei, gâdilându-le ușor ca s-o facă să dea din ele și să se zvârcolească înainte ca Mischa să înceapă. Olivia i-a dat una lui Candace cu piciorul în bărbie.

— Au! s-a văitat Candace.

— Fără gâdilat! a strigat Olivia.

— Liniște, toată lumea! a rostit autoritară Mischa. Toată lumea trebuie să se concentreze ca asta să funcționeze! Vorbesc serios.

Ne-am așezat toate, fără să mai spunem nimic.

Mischa a așteptat, până când singurul zgomot din subsol a fost pocnetul focului. Puteam auzi talk-show-ul la care se uitau părinții Oliviei două niveluri mai sus și aplauzele publicului. Mischa și-a pus vârful degetelor pe tâmplele Oliviei și a început să se concentreze la o descriere complet originală a viitoarei morți a Oliviei.

— Era seara dinaintea balului de toamnă, a început Mischa, cu cea mai înfricoșătoare voce posibilă.

— Nu seara dinaintea *balului*, s-a plâns Olivia. Nu pot să mor în seara *următoare*, ca să am ocazia să mă distrez cu Pete pentru ultima dată?

Candace a rânjit.

— Te-ai distrat suficient cu Pete.

Eu și Violet ne-am înroșit. Nu știam în detaliu cât de departe merseseră Olivia și Pete. Eram într-a unsprezecea, la liceu; era normal să fim curioase care dintre noi mersese *până la capăt*. Eu abia dacă făcusem ceva, doar mă sărutasem de câteva ori în timpul verii cu un tip pe nume Rob, care locuia în același cartier cu tatăl meu și Rhonda. Nu știam nimic despre

trecutul lui Violet cu băieții, dar și ea părea să se simtă la fel de incomod.

— Liniște! a poruncit Mischa. Eu sunt povestitorul și eu decid! OK, în regulă. Era seara de după balul de toamnă. Olivia Richmond fusese pedepsită de părinții ei pentru că depășise ora de întoarcere acasă și adormise în câmpul din spatele terenului de sport al școlii, sub stele, cu Pete. Indiferent de câte ori insistase Olivia că singura ei vină era că i se făcuse somn, ai ei n-o credeau, pentru că știau că fiica lor și prietenul ei erau niște adolescenți în călduri, care nu se puteau abține să nu se pipăie tot timpul.

— Ești scârboasă, a spus Olivia, fără să-și deschidă ochii.

— Problema cu pedeapsa, a continuat Mischa, era că Pete îi spusese Oliviei că voia să-i arate ceva foarte special în seara aia, seara de după bal. Olivia a așteptat ca părinții ei să adoarmă, ca mai apoi să se strecoare din casă și să se vadă cu el lângă lacul Shawano.

Candace a scos un „Oooo!” insinuant, dar Mischa s-a încruntat la ea.

— S-a dat jos din pat și s-a schimbat de pijamalele albastre din satin, și-a luat jeansii mulați și puloverul uluitor din cașmir pe care prietena ei Mischa i-l dăruise de ziua ei.

— Frumos detaliu, a șoptit Candace în stânga mea.

— A ridicat fereastra dormitorului ei de la etaj și s-a strecurat afară. Dar materialul jeansilor ei s-a prins într-un cui ruginit din rama geamului. Și-a smucit piciorul cu forță ca să se elibereze, dar i-au alunecat mâinile de pe burlan și a căzut. Pantalonii i s-au rupt și ea s-a prăbușit pe pământ, frângându-și gâtul. Totuși, n-a murit pe loc. S-a zvârcolit în dureri, chinându-se să respire, paralizată, până la răsărit. Și-a dat ultima suflare când soarele se ridica la orizont. Două zile mai târziu, la casa mortuară, spre groaza prietenilor ei și a celor dragi, corpul

Oliviei se odihnea într-un coșciug, *ușor ca o pană, țeapăn ca o scândură*.

— Ușoară ca o pană, țeapănă ca o scândură, am incantat toate în același timp, cu degetele așezate sub Olivia.

— Nu merge, a spus Candace, după ce rostiserăm incantația de cinci ori.

— Nu simt că se întâmplă nimic, a anunțat Olivia.

A deschis ochii și s-a ridicat în picioare.

— Pot să încerc eu? a întrebat Violet, uitându-se direct la Mischa.

— Sigur, a răspuns Mischa, dându-i perna pe care o balansa pe genunchi.

Ceva din comportamentul lui Violet s-a schimbat atunci când a făcut schimb de locuri cu Mischa. Pentru prima dată părea complet prezentă, în loc să fie în reverie. Și pentru prima dată în seara aia, părea chiar entuziasmată că fusese invitată la petrecere.